

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1956-1957.

VERGADERING VAN 29 Mei 1957

Verslag van de Commissie van Buitenlandse Zaken, belast met het onderzoek van het wetsontwerp houdende :

1° goedkeuring van het protocol ter beperking en regeling van de verbouw van de papaver alsmede van de productie, van de internationale handel en de groothandel in en het gebruik van opium, ondertekend op 23 Juni 1953 te New-York;

2° wijziging van de wet van 24 Februari 1921 betreffende het verhandelen van de giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsmiddelen en antiseptica.

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1956-1957.

SÉANCE DU 29 mai 1957

Rapport de la Commission des Affaires Etrangères chargée d'examiner le projet de loi portant :

1° approbation du protocole visant à limiter et à réglementer la culture du pavot, ainsi que la production, le commerce international, le commerce de gros et l'emploi de l'opium, signé à New-York le 23 juin 1953;

2° modification de la loi du 24 février 1921, concernant le trafic des substances vénéneuses, soporifiques, stupéfiantes, désinfectantes ou antiseptiques.

Aanwezig : de hh. GILLON, voorzitter; CROMMEN, DEHOUSSE, DE WINTER, DEKEYZER, MACHTENS, MOREAU DE MELEN en LEYNEN, verslaggever.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

De strijd tegen het misbruik van de verdovende middelen, door de Volkenbond vóór een dertigtal jaren ingeluid en door de Verenigde Naties met kracht voortgezet, heeft o.m. geleid tot de ondertekening der verdragen van 19 Februari 1925 en 13 Juli 1931 en het protocol van 19 November 1948, waarbij de internationale controle op de verdovende middelen wordt geregeld en de fabricatie wordt beperkt, ten einde te beletten dat zekere stocks in de sluikhandel zouden terecht komen.

Daar alleen de afgewerkte producten binnen het toepassingsveld van deze verdragen vielen, ontsnapte de voornaamste grondstof, het opium, aan elke productiebeperking.

Het protocol van 23 Juni 1953 heeft tot doel op de cultuur van de papaver in zulkdanige mate te beperken, dat de productie van opium de normale behoeften van de geneeskunde niet overtreft.

R. A 5259.

Zie :

Gedr. St. van de Senaat :
32 (Zitting 1956-1957) : Wetsontwerp.

MESDAMES, MESSIEURS,

La lutte contre l'abus des stupéfiants, engagée il y a une trentaine d'années par la Société des Nations et poursuivie avec vigueur par les Nations Unies, a conduit notamment à la signature des conventions du 19 février 1925 et du 13 juillet 1931, ainsi que du protocole du 19 novembre 1948, qui réglementent le contrôle international des stupéfiants et en limitent la fabrication afin d'empêcher le passage de certains stocks dans le trafic clandestin.

Comme les produits manufacturés tombaient seuls sous l'application de ces traités, la production de la principale des matières premières, l'opium, échappait à toute restriction.

Le protocole du 23 juin 1953 vise à limiter la culture des pavots de telle sorte que la production d'opium ne dépasse pas les besoins normaux de la médecine

R. A 5259.

Voir :

Document du Sénat :
32 (Session de 1956-1957) : Projet de loi.

Het verdrag heeft dus vooral betekenis voor de landen die een aanzienlijk papaverteelt hebben, wat voor ons land niet het geval is. Deze landen zijn gehouden een staatsorgaan in het leven te roepen dat de papavercultuur zal beperken tot zekere streken, de bebouwde oppervlakte zal controleren, de oogst in het bezit zal nemen, het monopolie van verkoop en verdeling zal vestigen, en vooral zal waken op het behoud van de stocks:

In de landen waar nog gebruik van opium geduld wordt voor oneigenlijk medisch doel, moet dit gebruik afgeschaft worden binnen een termijn van ten hoogste vijftien jaren.

Om het beoogde resultaat te bereiken moeten echter ook de grondstof-verwerkende landen, o.m. België, hulp verlenen en wel door zich uitsluitend te bevoorraden bij de landen die de verbintenissen aangegaan hebben om hun papaverteelt te beperken, nl. Bulgarije, Griekenland, India, Iran, Turkije, Sovjet-Rusland en Joegoslavië.

Blijkens inlichtingen van het Departement van Buitenlandse Zaken brengt deze clausule voor ons geen de minste wijziging aan de bestaande toestand, daar de Belgische industrie sedert tal jaren alleen in deze landen opium koopt.

Terwijl de vroegere verdragen het opslaan van stocks voor een behoefte van maximum 6 maand toelieten, mogen thans de stocks uitgebreid worden tot de normale behoeften van maximum twee jaren.

De verplichtingen die voor ons land uit dit protocol voortvloeien, kunnen als volgt samengevat worden :

1° controle uitoefenen op de papavercultuur die voor andere doeleinden dan het winnen van opium bestemd is;

2° toezicht houden op de verhandeling van bolkaf en op de mogelijke fabricatie van verdovende middelen uit deze substantie;

3° statistieken bijhouden over de invoer, het verbruik en de verwerking van opium alsmede over de voorhanden zijnde stocks op het einde van het jaar;

4° een verantwoorde raming van onze opiumbehoefte voor het volgend jaar indienen.

De verplichtingen welke voor ons land uit dit protocol voortvloeien, worden, volgens een aanbeveling van de Raad van State, eenvoudig en gemakkelijk nagekomen, door toevoeging van één zinslid aan de wet van 24 Februari 1921, die de handel in allerhande giftstoffen regelt.

Uw Commissie heeft zowel het protocol als de lichte wijziging aan de wet van 24 Februari 1921 eenparig goedgekeurd.

Dit verslag is eenparig aangenomen.

De Verslaggever,
H. LEYNEN.

De Voorzitter,
R. GILLON.

Le traité est donc surtout important pour les pays qui possèdent des cultures de pavot étendues, ce qui n'est pas le cas pour notre pays. Les pays intéressés sont tenus de créer un organisme d'Etat chargé de limiter la culture du pavot à certaines régions, de contrôler la superficie cultivée, de prendre possession de la récolte, d'assurer le monopole de la vente et de la distribution et surtout de veiller au maintien des stocks.

Les pays où l'utilisation de l'opium est autorisée pour des besoins quasi médicaux, doivent, dans un délai maximum de quinze ans, mettre fin à cette tolérance.

Afin d'obtenir le résultat visé, les pays qui transforment la matière première, la Belgique notamment, doivent accorder leur appui en se ravitaillant uniquement dans les pays qui ont pris l'engagement de limiter leurs cultures de pavots, à savoir la Bulgarie, la Grèce, l'Inde, l'Iran, la Turquie, l'Union soviétique et la Yougoslavie.

Il ressort des renseignements obtenus au Département des Affaires Etrangères que cette clause n'apporte pas la moindre modification à la situation existante, car depuis plusieurs années l'industrie belge ne se ravitaile en opium que dans ces seuls pays.

Alors que les conventions antérieures permettaient la constitution de stocks couvrant les besoins pour une période de six mois maximum, les stocks pourront dorénavant être étendus aux besoins normaux d'une période de deux années maximum.

Les obligations qui découlent de ce protocole pour notre pays, peuvent être résumées comme suit :

1° exercer un contrôle sur les pavots cultivés à des fins autres que la production de l'opium;

2° contrôler les ventes de paille de pavot et la fabrication éventuelle de substances stupéfiantes à partir de cette matière;

3° dresser des statistiques relatives à l'importation, la consommation et la transformation de l'opium ainsi que des statistiques concernant les stocks disponibles à la fin de l'année;

4° communiquer au Comité une estimation de nos besoins justifiés en opium pour l'année suivante.

Conformément à la recommandation du Conseil d'Etat, la Belgique pourra s'acquitter sans difficulté particulière des obligations qui découlent pour elle du présent protocole, en ajoutant un alinéa à la loi du 24 février 1921 concernant le trafic de diverses substances vénéneuses.

Votre Commission a approuvé à l'unanimité le protocole, ainsi que la légère modification apportée à la loi du 24 février 1921.

Le présent rapport a été adopté à l'unanimité.

Le Rapporteur,
H. LEYNEN.

Le Président,
R. GILLON.